



Το σαβουάρ βιβρ της πολιτικής

Πολλές φορές μου είναι δύσκολο να καταλάβω το σαβουάρ βιβρ της πολιτικής. Ακουσα, για παράδειγμα, ότι στην παρουσίαση του βιβλίου του κυρίου **Σημίτη** παρέστη ο τέως πρόεδρος του Συνασπισμού, **Νίκος Κωνσταντόπουλος**.

Μεγαλύτερος επικριτής του Σημίτη από τον Κωνσταντόπουλο στην οκταετία της θητείας του δεν υπήρξε. Αδυνατώ, λοιπόν, να καταλάβω και γιατί ο κύριος Σημίτης τον κάλεσε, αλλά προπάντων γιατί ο κύριος Κωνσταντόπουλος αποδέχτηκε την πρόσκληση. Ποιο ήταν άραγε το νόημα της παρουσίας του εκεί...

Πρέπει κάποια στιγμή στην Ελλάδα να αφήσουμε στην άκρη τους αστικούς καθωσπρεπισμούς και τα αισθήματα ανωτερότητας. Αυτός ο κώδικας μπορεί να είναι κατανοητός μεταξύ πολιτικών, είναι όμως ακατανόητος μεταξύ πολιτών.

Παίζει τις καθυστερήσεις

Ολοι θεωρούν λογικό και αυτονόητο πως ο ανασχηματισμός πλησιάζει, αλλά, με βάση τις πληροφορίες που μου έρχονται, ο **Καραμανλής** θα μας αφήσει όλους (δημοσιογράφους και βουλευτές) να... καούμε στο ζέσταμα! Ο ανασχηματισμός δεν είναι βέβαιον ότι θα γίνει και, αν γίνει, δεν θα είναι σαρωτικός. Πολύ λίγες θέσεις θα «ανοίξουν».

Εφόσον ευσταθούν οι πληροφορίες της πηγής μου (δεν με έχει προδώσει σχεδόν ποτέ), ο πρωθυπουργός θα αργήσει να κάνει την κίνησή του και, όταν την κάνει, οι αλλαγές θα είναι πολύ περιορισμένες. Νομίζω ότι στις αρχές Ιανουαρίου όλοι θα καταλάβουμε πού το πάει ο κ. Καραμανλής. Σε κάθε περίπτωση, ας έχουμε στο νου μας ότι το κλίμα αλλάζει με πολιτικές και όχι με ανασχηματισμούς...



Ο πρωθυπουργός Κώστας Καραμανλής.

Γιατί συγκινούν τα Ιμια

Αναρωπούνται πολλοί γιατί κάθε φορά που γίνονται αποκαλύψεις για τα Ιμια υπάρχει τόσο μεγάλο ενδιαφέρον από την κοινή γνώμη, μολοντί πέρασαν από τότε σχεδόν δέκα χρόνια. Και είκοσι χρόνια να περάσουν, αγαπητοί, το ίδιο ενδιαφέρον θα υπάρχει. Ιδού, γιατί.

Σύμφωνα με παλαιότερη δημοσκόπηση της V-PRC, οι Έλληνες που ερωτώνται ποιο είναι το ιστορικό γεγονός που έμεινε στη μνήμη τους τα τελευταία τριάντα χρόνια απαντούν: «Τα Ιμια!» Το γιατί είναι γνωστό: Για πρώτη φορά μετά το 1897 αμφισβητήθηκε εθνικό έδαφος. Αυτό, όσα βιβλία κι αν γραφτούν, ό,τι κι αν γίνει, δεν ξεχνιέται με τίποτε! Κι αυτό πληγώνει. Να, γιατί υποστηρίζουμε ότι ο κ. **Σημίτης** δεν θα έπρεπε να «ξύσει» τις πληγές που άνοιξε η κρίση αυτή.



Η ευκαιρία που έχασε ο Κ. Σημίτης με το βιβλίο του – Αντί να γεφυρώσει χάσματα, πόλωσε και άλλο το κλίμα, με τμήματα της ελληνικής κοινωνίας

Ο χρόνος δεν σβήνει τις αντιπάθειες

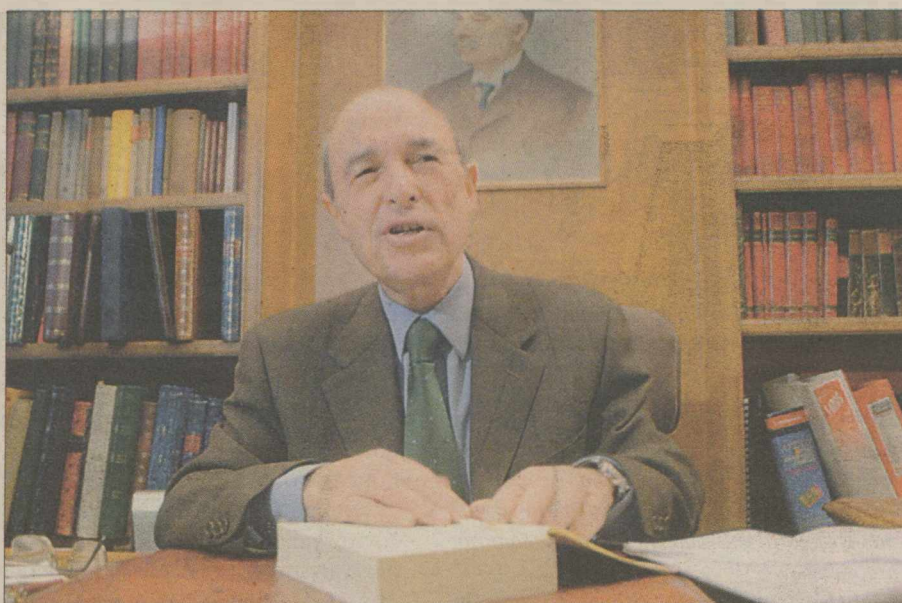
«**Μ**πορεί ο Κώστας Σημίτης να αναδειχθεί σε «χρυσή εφεδρεία», ώστε να διεκδικήσει κάποτε, στο μέλλον, ρόλο αν βοηθήσουν και οι περιστάσεις;»

Το ερώτημα δεν ετέθη φιλολογικά, αλλά στα σοβαρά μετά την επίδειξη δύναμης που έκανε ο τέως πρωθυπουργός με την παρουσίαση του βιβλίου του. Δύο χρόνια μετά την αποχώρησή του από την αρχηγία του ΠΑΣΟΚ, ο κ. Σημίτης δεν έδειξε ότι συμφιλιώνεται με την ιδέα της οριστικής αποστρατείας από τη δημόσια ζωή.

Το ζήτημα, όμως, είναι αν ο κόσμος συμφιλιώνεται με την ιδέα της επαναδραστηριοποίησής του. Κακά τα ψέματα! Απαράιτητος, αν όχι καταλυτικός, παράγων για να ξαναμπει στο παιχνίδι ένας πολιτικός ηγέτης είναι η αποδοχή των πολιτών, εκπνεφρασμένη με ευρείες πλειοψηφίες!

Όταν, για παράδειγμα, ανετέθη στον Κωνσταντίνο Καραμανλή η συγκρότηση κυβέρνησης εθνικής ενότητας, το 1974 ήταν σαφές ότι διέθετε αυτή την αποδοχή. Είχε αποχωρήσει από την πολιτική ζωή εγκαίρως το 1963, είχε αυτοεξοριστεί και δεν είχε γίνει μέρος του πολιτικού προβλήματος της χώρας.

Βεβαίως, δεν χωρεί καμία σύγκριση μεταξύ **Κωνσταντίνου Καραμανλή** και **Σημίτη**. Το ζήτημα, όμως, είναι ότι ο τέως πρωθυπουργός, αντιγράφοντας τη μεθο-



Ο τέως πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης.

δολογία του εθνάρχη, πιστεύει ότι μπορεί κάποια στιγμή να του μοιάσει στο μέλλον. Για να σε ανακαλέσει όμως η κοινωνία από τη χρυσή εφεδρεία πρέπει να την πείσεις ότι «άλλαξες».

Οτι είδες τα λάθη σου και δεν είσαι ο ίδιος. Ο Καραμανλής του '74 ήταν διαφορετικός από τον Καραμανλή του '61, γι' αυτό και έτυχε τέτοιας αποδοχής. Για να δούμε λίγο τώρα την περίπτωση Σημίτη:

Ο τέως πρωθυπουργός κατά τη δεύτερη τετραετία του στην εξουσία πολώθηκε έντονα με διάφορα κοινωνικά στρώματα. Η ιδεολογική πλατφόρμα του εκσυγχρονισμού προκάλεσε διχασμό στην ελληνική κοινωνία.

Αν και πέρασαν δύο ολόκληρα χρόνια από την αποχώρηση Σημίτη και ευλόγως ο καθείς θα υποστήριζε ότι τα δαιμόνια λύθηκαν, εντούτοις αυτό που καταγράφε-

ται είναι ότι οι αντιπάθειες του εκλογικού σώματος στο πρόσωπό του υφίστανται: Το 59% των οπαδών της Ν.Δ., το 48% των οπαδών του ΚΚΕ, το 32% των οπαδών του Συνασπισμού και το 76% των οπαδών του ΛΑΟΣ έχουν αρνητική γνώμη και σήμερα για τον τέως πρωθυπουργό.

Ο χρόνος δεν σβήνει τις αντιπάθειες. Δυο χρόνια στη μιντιακή μας Δημοκρατία είναι αιώνας.

Κι, όμως, ούτε σε αυτόν τον αιώνα δεν στάθηκε δυνατό να αλλάξουν γνώμη οι Έλληνες. Το χειρότερο από όλα, μάλιστα, είναι το εξής: Δεν βλέπω γιατί πρέπει να αλλάξουν γνώμη στο μέλλον. Ο κ. Σημίτης με το νέο του βιβλίο, αντί να γεφυρώσει τις διαφορές που τον χωρίζουν από ένα κομμάτι του εκλογικού σώματος, κατόρθωσε να τις διευρύνει!

Πόλωσε και άλλο το κλίμα. Το βιβλίο του ήταν μία ευκαιρία να εξηγήσει σε έναν κόσμο που δεν τον κατάλαβε γιατί επιτέθηκε σε θεσμούς. Εκείνος, όμως, αντ' αυτού έριξε και άλλο λάδι στη φωτιά.

Χτύπησε ξανά τον **Χριστόδουλο**, επέκρινε το ΚΚΕ, ανακάλυψε ότι τον εχθρευόταν η διαπλοκή. Δεν γίνεται, όμως, κανείς έτσι εθνικός ηγέτης, ακόμα και αν έχει τις προδιαγραφές. Ο κ. Σημίτης έχασε, νομίζω, μία ευκαιρία που δημιούργησε ο ίδιος. Δεν ξέρω αν στο μέλλον θα έχει πολλές τέτοιες.